

Arrest

nr. 206 208 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. NDJEKA OTSHITSHI, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 4 december 2015 een asielaanvraag in. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 16 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster wordt door het CGVS gehoord op 21 september 2016.

1.2. Op 23 december 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1987 geboren in Suleymaniah, Kurdistan. U bent een soennitische moslima van Koerdische origine. U groeide op in Suleimniyah, in de Salem straat. Na uw huwelijk in april 2007 met [R.F.I.], verhuisde u naar het huis van uw echtgenoot. Deze vertrok een paar maanden later naar Europa en u besloot van hem te scheiden. De scheiding was in februari 2009 officieel en u trok terug in bij uw ouders. U trouwde een tweede keer ditmaal met [H.A.I.] en verhuisde naar Akari wijk. U bent in 2010 en 2011 samen met uw echtgenoot naar Spanje en Italië gegaan. Uw man werkte als advocaat voor Jalal Talabani. Deze laatste was ziek en uw man ging hem bezoeken. U vergezelde uw echtgenoot en jullie reisden samen rond in Europa gedurende telkens een maand. Aangezien uw man geen seks met u kon hebben dwong u een scheiding af. U bleef er wonen tot 16 juli 2013. U verhuisde wederom naar uw ouders. U werkte in een oliebedrijf tot oktober 2014. In oktober 2014 kwam [A.M.A.] solliciteren bij het bedrijf waar u werkte. U begon een relatie met de man. U werd geslagen door uw broers op 16 mei 2015 omdat ze erachter kwamen dat u een relatie had met [A.]. U werd overgebracht naar het ziekenhuis en zocht bescherming in een shelter voor vrouwen. Een week later belde u uw tante. Ze kwam u ophalen rond 25 mei 2015 en u ging bij haar wonen in de Raparin wijk. U ontmoette [A.] regelmatig in die periode en u kon hem overtuigen om op 20 augustus uw hand te vragen bij uw ouders. Uw ouders wezen het aanzoek af en u ging samen met uw tante en haar man terug naar Raparin. U ontdekte op 1 september 2015 dat u zwanger was. U contacteerde uw schoonzus en meldde haar het nieuws. Uw broer raakte ervan op de hoogte. Uw broers kwamen naar het huis van uw tante en sloegen u opnieuw. Er werd in de lucht geschoten. U verloor het ongeboren kind een paar dagen later. U ging vervolgens terug naar de shelter waar u tot eind oktober verbleef. U woonde nog tot eind november 2015 bij uw tante en vertrok vervolgens naar Europa.

U verliet Irak op 24 november 2015 en nam het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. U nam de boot en stak de zee over naar Griekenland. U kwam op 3 december 2015 aan in België en vroeg op 4 december 2015 asiel aan.

Na uw vertrek zijn uw broers nog langs geweest bij uw tante op zoek naar u. De jongen waar u verliefd op was is intussen verdwenen en zijn familie maakt hierover problemen met uw familie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart, een origineel nationaliteitsbewijs, een origineel uittreksel van de burgerlijke stand, een kopie van verklaringen over uw tweede scheiding, een kopie van de eigendomsakte van uw appartement en een eigendomsakte van een stuk grond, twee politierapporten nadat uw broers u geslagen hadden en een kopie van uw diploma en een vormingsattest neer en een medisch attest en internetartikels.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat uw problemen begonnen waren nadat u uw tweede echtgenoot onder druk had gezet om van u te scheiden (CGVS p.16, p.26). Hij kon immers niet aan uw vleselijke behoeften voldoen. Daar de man vreesde dat dergelijk nieuws zijn reputatie zou schaden, stemde deze uiteindelijk in met uw eis te scheiden. Om de eer van uw echtgenoot te beschermen werd er tegen uw familie gezegd dat het idee om te scheiden van hem kwam en niet van u (CGVS p.16). Uw ex-man trouwde vijf maanden later met een andere vrouw (CGVS p.17). U koppelt uw terugkeervrees deels aan uw tweede echtgenoot (CGVS p.16). U als zijn ex vrouw zou immers zijn eer gekrenkt hebben. Dit is echter niet aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt immers dat hij u aan de deur gezet heeft en hij inmiddels opnieuw getrouwd is. De eer van uw man is in die zin behouden gebleven.

U kan verder de voorgehouden problemen die u omwille van uw relatie met Alan had niet aannemelijk maken.

U zou de man leren kennen hebben via uw werk. U was plotsklaps dolverliefd en wilde uw leven met hem doorbrengen. U vertelde aan uw collega's dat u verliefd was op de jongen. Dit is vreemd. U wist immers dat relaties tussen mannen en vrouwen die niet getrouwd zijn niet geaccepteerd worden in een

Iraakse context. Desondanks deelde u deze gevoelige informatie met uw collega's. U werd vervolgens gevraagd hoe die dames heetten, u wist evenwel enkel hun voornaam (CGVS p.19). Dat u niet eens de volledige naam kent van mensen aan wie u dergelijk gevoelige informatie meedeelt is niet aannemelijk. U kende die dames bovendien nog maar een jaar (CGVS p.19). Het is in dat opzicht merkwaardig dat u dergelijke gevoelige informatie met hen deelt. U gaf bovendien nog mee dat als je iemand iets vertelt dat van de ene persoon naar de andere doorgezegd werd (CGVS p.19). U zou nooit nagedacht hebben over de eventuele gevolgen van uw loslippigheid, u was verblind door liefde, zo luidde uw verklaringen (CGVS p.19). Ook dit is merkwaardig gezien het feit dat u uw broers als zeer conservatief afschilderde en relaties tussen ongehuwde mannen en vrouwen niet aanvaard worden.

Vervolgens kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij het voorgehouden conservatieve profiel van uw broers. U verklaarde dat uw broers veel controle uitoefenden op uw doen en laten (CGVS p.14,p.17). U werkte echter buitenshuis bij een oliebedrijf (CGVS p.14). U mocht dit doen omdat u en uw ouders geld nodig hadden, zo zegt u. U kan echter niet aannemelijk maken dat u uit financiële overwegingen diende te gaan werken. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u een eigen advocaat had die u maandelijks betaalde (CGVS p.13). U beweerde dat het normaal was een eigen advocaat te hebben. U schakelde hem bijvoorbeeld in om uw diploma op te halen (CGVS p.13). U had niet alleen een eigen advocaat, u beschikte ook over een chauffeur die u en uw moeder rondreed en u had onroerend goed op uw naam staan (CGVS p.11, p.18). Gezien de context die u schetst is het dan ook niet aannemelijk dat u uit financiële noodzaak moest gaan werken. U zou geld voor uzelf willen, zo zegt u (CGVS p.17, p.18). Als uw broers echter dermate conservatief waren als u beweert is het niet aannemelijk dat u mocht gaan werken om financieel onafhankelijk te zijn.

U verklaarde voorts dat zo gauw het gerucht over uw relatie zich verspreid had in de wijk en het uw broers ter ore was gekomen, u op 16 mei 2015 door uw broers werd geslagen. Ze wilden u vermoorden, zo zegt u (CGVS p.19). Het is enkel door de tussenkomst van de omstaanders dat u aan uw vroegtijdige dood bent kunnen ontsnappen. Ter staving van deze voorgehouden gebeurtenis legt u een politierapport voor. De inhoud van dit rapport stemt echter niet overeen met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate wordt ondermijnd. In het document staat immers aangegeven dat u werd neergeschoten. Dit terwijl u stelt dat u enkel geslagen werd.

Na deze voorgehouden gebeurtenissen zou u tot 25 mei 2015 in een shelter verbleven hebben. Later dat jaar zou u nog een tweetal maanden in hetzelfde shelter verbleven hebben. Dient echter te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen waaruit blijkt dat u daadwerkelijk in een opvanghuis verbleven zou hebben. Meer nog, u blijkt niet eens te weten wie de verantwoordelijke was van de instelling (CGVS p.20, p.21). Vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ondanks uw claim dat u wist dat uw familie u wilde vermoorden omwille van de relatie met [A.], heeft u na de voorgehouden gebeurtenissen van mei 2015 toch die man weten overtuigen uw hand te vragen. Dit is merkwaardig gezien de overduidelijke risico's. U wist bovendien reeds bij aanvang dat een huwelijk tussen u en [A.] nooit geaccepteerd zou worden daar [A.] afkomstig was uit een familie van lagere komaf (CGVS p.18, p.23). Het is dan ook niet aannemelijk dat u naar uw familie gaat, naar uw familie die u wilde vermoorden omwille van de relatie met diezelfde [A.] en u dan afwacht of de relatie al dan niet met een huwelijk bezegeld zal worden. U geconfronteerd met het weinig plausibele karakter van uw relaas, stelde dat u gewoon iets wilde proberen maar dat het mislukt was (CGVS p.24). Dit overtuigt uiteraard allerminst.

Nadat u een eerste keer geslagen werd door uw broers in mei 2015, zocht u onderdak bij uw tante in Raparin. U heeft er klaarblijkelijk een paar maanden probleemloos verbleven wat er uiteraard allerminst op wijst dat u daadwerkelijk geïsoleerd werd door uw familieleden. Op de dag van het huwelijksaanzoek op 20 augustus 2015, gingen uw tante en oom bovendien mee naar het huis van uw ouders. Ook dit is hoogst merkwaardig en wijst allerminst op een gegronde vrees voor vervolging. U gaf op die manier immers uw schuilplaats prijs voor een actie die van meet af aan gedoemd was (CGVS p.18, p.22). Het is merkwaardig dat u niet omzichtiger omsprong met het kenbaar maken van uw verblijfplaats.

Uw broers zeiden na augustus 2015 aan uw oom dat ze u wilden terugvinden en vermoorden (CGVS p.24). Na het huwelijksaanzoek zijn uw broers u echter niet onmiddellijk komen zoeken in het huis van uw tante. Ook dit is vreemd. U had immers hun eer bezoedeld en ze wilden u vermoorden (CGVS p.24). Aangezien ze wisten waar u was en u bovendien bedreigden via uw oom is het merkwaardig dat ze u niet eenvoudigweg bij uw oom kwamen halen.

Verder kan er nog aangestipt worden dat gezien de penibele situatie ten opzichte van uw familie waarin u claimt te zitten, u toch besloten heeft uw schoonzus in te lichten over uw zwangerschap. De echtgenote van één van uw voorgehouden vervolgers. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U had sinds mei geen contact meer met haar gehad. Het is merkwaardig dat u net haar uitkoos en haar over uw zwangerschap inlichtte (CGVS p.24). U verklaarde dat ze uw vriendin was en u zich schaamde om uw tante in de lichten (CGVS p.24, p.25). U had niemand anders zo luide uw verklaring (CGVS p.25). Gezien de voorgehouden problemen die u in het verleden had met uw broers omwille van uw relatie met [A.] is het niet aannemelijk dat u uw schoonzus, de vrouw van uw broer over een dergelijk gevoelig onderwerp inlichtte. Temeer u haar niet meer gesproken had sinds het begin van de problemen in mei.

Op 3 september 2015 zouden uw broers dan toch naar het huis van uw tante gekomen zijn. Ze waren te weten gekomen dat u zwanger was. Nadat u bent kunnen ontsnappen, bent u terug naar de shelter voor vrouwen gegaan. U bleef er tot eind oktober en keerde vervolgens gedurende een twintigtal dagen terug naar het huis van uw tante om uw reis voor te bereiden (CGVS p.25). Dient allereerst opnieuw te worden gewezen op de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen van uw voorgehouden verblijf in deze shelter. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u terugkeert naar de plaats waar u werd aangevallen door uw broers. Dit wijst allerm minst op een gegronde vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer. In die periode heeft u daarenboven geen problemen meer ondervonden. Uw broers zijn niet meer naar het huis van uw tante geweest om u op te sporen na september 2015 (CGVS p.25). Ook dit is merkwaardig, als ze het dermate op u gemunt zouden hebben, kan er verondersteld worden dat ze opnieuw navraag bij uw tante gingen doen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Suleimaniyah, Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, het uittreksel van de burgerlijke stand en de verklaringen over uw tweede scheiding zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De kopie van de eigendomsakte van uw appartement en een eigendomsakte van een stuk grond als ook uw diploma en het vormingsattest werpen geen ander licht op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De kopieën van de politierapporten nadat uw broers u geslagen hadden zijn slechts kopieën en kunnen door eender wie en eender wanneer opgesteld zijn. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts bewijskracht als ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, hetgeen bij u niet het geval is, en ondermijnt de inhoud van een van de documenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wat betreft het medische document kan er aangestipt dat het document stelt dat u positief testte wat betreft een zwangerschap. Er kan echter niet uit afgeleid worden wie de vader is en of u er effectief problemen door zou gekregen hebben. De artikelen over de vrouwen uit de shelter illustreren het lot van sommige vrouwen die een onderkomen zochten in de shelter. Dit verandert echter niets aan de appreciatie van uw persoonlijke voorgehouden vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniyah te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voerde, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd was in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd werd geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betroffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle verwierven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Noch bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden, noch bij latere gewapende confrontaties tussen IS en de peshmerga in betwist gebied werd de grens van de Koerdische Autonome Regio overschreden. De peshmerga namen het gros van de door hen geclaimde betwiste gebieden in Centraal-Irak in en verlegden hiermee de Koerdische verdedigingslinie een stuk zuidelijker. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaard gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vier jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. In 2016 vond geen terroristische aanslag plaats waarbij burgerslachtoffers vielen. De zeldzame terreurdaden in de KAR, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchtten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR echter wel verhoogd. De veiligheidscontroles aan de controleposten aan de grens met Centraal-Irak (en Syrië) werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de blijvende spanningen omtrent de verdeling van de olie-export ende inkomstenverdeling hiervan, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Voor het eerst in tien jaar vonden sinds juni 2016 opnieuw Iraanse aanvallen plaats op de Noord-Iraakse grensregio in de strijd tegen Koerdische rebellen, meer bepaald op KDPI-doelwitten. Bij deze Iraanse aanvallen op het grensgebied van de KAR vielen geen burgerslachtoffers.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en aanvullende nota

2.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking voor het CGVS, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het non refoulement beginsel en van het recht van verdediging.

Aangaande de vluchtelingenstatus verzoekster zet verzoekster het volgende uiteen:

“Op basis van haar asielaanvraag heeft de verzoekster haar vrees voor zijn broer omwille van haar relatie met [A.] zonder gehuwd te zijn.

(...)

De tegenpartij verwijt de verzoekster het feit dat zij haar relatie heeft verteld aan haar collega's.

Zoals gezegd tijdens het gehoor, heeft ze niet aan de gevolgen nagedacht. Zij was verliefd en dacht niet aan de gevolgen na. Mevrouw [A.] is een vrouw die volledig in strijd met de maatschappij, zijn familie en de godsdienst leeft. Zij wist dat haar relatie verbod was maar zij voelde de behoefte om met sommige mensen over haar relatie te spreken.

(...)

CGVS is van mening dat het feit dat de verzoekster werkt in oliebedrijf niet in overeenstemming is met het conservatieve profiel van haar broer. De redenering van de tegenpartij is onbegrijpelijk. Mevrouw leeft bij haar ouders, zij is meerderjarige, het is vanzelfsprekend dat zij in haar eigen behoeften en behoeften van haar ouders moet voorzien.

(...)

Hoewel de verzoekster over geen bewijs betreffend haar verblijven in het shelter beschikt, kon de tegenpartij meer details vragen tijdens het gehoor. Een asielaanvrager kan niet een bewijs over elke gebeurtenis voorleggen.

« Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforce d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient cependant pas prouvées à l'évidence. Comme on l'a indiqué ci-dessus (paragraphe 196), un réfugié peut difficilement « prouver » tous les éléments de son cas et, si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. Néanmoins, le bénéfice du doute ne doit être donné que lorsque tous les éléments de preuve disponibles ont été réunis et vérifiés et lorsque l'examineur est convaincu de manière générale de la crédibilité du demandeur. Les déclarations du demandeur doivent être cohérentes et plausibles, et ne pas être en contradiction avec des faits notoires.»

(...)

Ondanks de bedreigingen van haar gezin was de verzoekster verliefd van [A.]. Ze heeft geen andere keuze dan een huwelijksaanzoek te proberen. Haar gezin was niet op de hoogte dat hij nog met [A.] was na de eerste mishandelingen.

In geval van terugkeer naar Irak vreest de verzoekster voor haar leven. Ze is bang voor zijn broers maar ook voor de ogen van anderen. In het maatschappij is ze als een respectloze gezien. Haar gedrag is niet overeenstemming met godsdienst, met manier van leven en denktrant in Irak.

De verzoekster loopt een groot risico om slachtoffer te worden rekening houdend met haar specifiek profiel.

« Selon le Haut commissariat aux réfugiés des Nations unies, « les femmes qui ne sont protégées ni par leur famille ni par leur entourage tribal sont particulièrement exposées au harcèlement, à l'enlèvement ou au viol. Pour assurer leur subsistance et celle de leurs enfants, les femmes sans soutien de famille peuvent être contraintes à la prostitution, à la mendicité ou au mariage avec un homme plus "âgé, y compris dans une union temporaire ou "mariage de plaisir" (muta'a) »

« UNHCR considers that women in specific circumstances as outlined below, including survivors or women at risk of sexual and gender-based violence, harmful traditional practices, and "honour crimes" are likely to be in need of international refugee protection on the basis, of their membership of a particular social group, religion and/ or (imputed) political opinion »

De verzoeker vreest om slachtoffer van een eremoord te worden. « So-called "honour crimes" - that is, violence committed by family members to protect the family honour - reportedly remain of particular concern. Most frequently, women and girls and, to a lesser extent, men and boys,⁹¹² are killed or subjected to other types of violence such as mutilations,⁹¹³ because they are judged to have transgressed cultural, social or religious norms bringing shame to their family. Honour crimes" are said to occur for a variety of reasons, including adultery, loss of virginity (even by rape), refusal of an arranged marriage, attempt to marry someone against the wishes of the family⁹¹⁴ or making a demand for a divorce.⁹¹⁵ Even the suspicion or rumour that any of these acts have been committed can reportedly result in "honour crimes".⁹¹⁶ With the emergence of mobile phones and internet, allowing young couples to communicate in secret, cases have been reported in which girls, or boys, were killed on the basis of suspicious or incriminating messages or phone calls. (...) Women at risk of "honour crimes" at the hands of their family are extremely vulnerable, as they have lost "the primary source of protection and support". ⁹³⁰ Their options are very limited and include shelters, prisons or the home of another relative or influential community leader.⁹³¹ In the Kurdistan Region, local authorities and NGOs have established several shelters with limited capacity.⁹³² While these shelters can, for a limited time, provide physical protection as well as social, legal and psychological counselling they generally do not offer a durable solution.»

« Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.»

Mevrouw [A.] verzoekt om toepassing van het artikel 48/7 in haar zaak. Ze werd al ernstige geslagen door haar broers en daarom heeft haar ongebooren kind verloren.

(...)

De verzoeker heeft een zo mogelijk gedetailleerd verhaal gegeven en heeft geen mogelijkheid om haar verklaringen te bewijzen.

(...)

De verzoekster heeft geen tegenstrijdigheden in haar verklaringen, ze heeft een spontaan en gedetailleerd relaas gedaan. Zij verzoekt ook de toepassing van het artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

Met alle deze elementen vertoont de verzoekster dat zij een verhoogd risicoprofiel bezit in Irak. Ze volhardt in haar afgelegde verklaringen over haar vrees voor vervolging. We kunnen besluiten dat verzoekend partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging dienen te koesteren in vluchtelingenrechtelijke zin.»

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus licht verzoekster toe:

“In subsidiaire orde, vraagt de verzoekster dat haar de subsidiaire bescherming wordt herkend in overeenstemming met het artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

(...)

De situatie in Suleymaniah is niet stabiel in tegenstrijdigheid met de beslissing van de tegenpartij. Er bestaat wel een risico om slachtoffer te worden voor de verzoekster in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong.»

2.1.2. Op 21 maart maakt verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij zij de geactualiseerde COI Focus “De

veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 18 augustus 2017 voegt, alsook de COI Focus *“De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio via de lucht”* van 20 oktober 2017.

2.2. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het VN Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.3.1. Van wat de Raad kan begrijpen op basis van de stukken in het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, vreest verzoekster dat zij bij terugkeer naar Irak zal worden gedood door haar broers. Zij had, na twee echtscheidingen, een relatie met een man waarmee haar broers het niet eens waren. Zij werd bovendien ook nog zwanger. Verzoekster werd door haar broers geslagen en beschoten, respectievelijk op 16 mei 2015 en 3 september 2015. Ze verbleef tweemaal in een shelter voor vrouwen alsook een tijd bij haar tante. Verzoekster vreest ook haar tweede ex-man die werkt voor de overheid, die machtiger is dan haar broers en wiens eer zij meent te hebben gekrenkt.

2.3.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter staving van haar verzoek een aantal stukken heeft voorgelegd (CGVS, stuk 18, map met ‘documenten’).

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

- De voorgelegde originele identiteitskaart, het originele nationaliteitsbewijs, de originele scheidingsakte, en het originele uittreksel van de burgerlijke stand bevatten enkel persoonsgegevens over verzoekster, die niet worden betwist. De Raad sluit zich aan bij het standpunt van de commissaris-generaal dat deze documenten geen enkele uitspraak doen over de vluchtredenen van verzoekster.

- De kopie van de eigendomsakte van haar appartement en de eigendomsakte van een stuk grond alsook het originele diploma en het vormingsattest, bevatten enkel gegevens over het onderwijs dat verzoekster heeft gevolgd en over haar materiële bezittingen. Ook deze documenten doen geen enkele uitspraak over de vluchtredenen van verzoekster.

- De originele medische documenten tonen aan dat verzoekster op een gegeven tijdstip zwanger was. De Raad treedt het standpunt van de commissaris-generaal bij dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid wie de vader is, noch of verzoekster daadwerkelijk omwille van haar zwangerschap in de problemen is gekomen.

- De afgedrukte internetartikelen handelen over een incident met een meisje in de shelter. Er kan echter niet uit worden afgeleid dat verzoekster door haar broers werd bedreigd, geslagen en/of beschoten.

- Of van de voorgelegde politierapporten het origineel werd voorgelegd dan wel een kopie blijkt niet eenduidig uit het administratief dossier. Uit de inventaris blijkt dat een kruisje werd gezet bij het vakje "kopie/fax" dat daarna werd doorgehaald. Een kruisje werd eveneens gezet bij het vakje "origineel". De Raad leidt hieruit af dat er originele politierapporten werden voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt echter gesproken van "kopieën" en erop gewezen dat deze door eender wie en eender wanneer kunnen zijn opgesteld. Deze beoordeling lijkt evenwel niet in overeenstemming te zijn met wat op de inventaris werd aangekruist, met name dat originele stukken werden voorgelegd.

Wat er ook van zij, de Raad stelt vast dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten, ook al zijn deze originele stukken, relatief is (CGVS, stuk 19, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

2.3.3. Gelet op de bovenvermelde vaststellingen en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoekster heeft voorgelegd op zich niet volstaan om haar vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus wordt geweigerd omdat zij haar vrees voor haar ex-man en haar broers niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het gedrag van verzoekster in de door haar geschetste context niet aannemelijk acht, dan wel merkwaardig bevindt of als weinig plausibel beschouwt. De commissaris-generaal stelt ook vast verzoekster geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van haar verblijf in de shelter. Slechts één tegenstrijdigheid wordt vastgesteld, met name met betrekking tot het politierapport van 16 mei 2016, waar wordt vermeld dat verzoekster verklaarde dat ze door haar drie broers werd neergeschoten. De commissaris-generaal merkt op dat deze inhoud niet overeenkomt met haar verklaringen. Verzoekster stelde namelijk enkel dat ze werd geslagen door haar broers. Gezien alle onaannemelijkheden, merkwaardigheden, het weinig plausibel karakter van haar relaas en de vastgestelde tegenstrijdigheid acht de commissaris-generaal het vluchtrelaas van verzoekster niet geloofwaardig.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster de door de commissaris-generaal vastgestelde onaannemelijkheden. Zij stelt dat uit haar verklaringen tijdens het gehoor, wanneer nauwkeurig geanalyseerd, toch blijkt waarom haar belevenissen zo moeilijk zijn en waarom zij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoekster meent dat zij een zo gedetailleerd mogelijk verhaal heeft gegeven.

2.3.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zijn vaststellingen volledig baseert op hetgeen verzoekster tijdens haar gehoor van 21 september 2016 bij het CGVS heeft verklaard. Hij verwijst dan ook naar het gehoorverslag van deze datum (CGVS, stuk 9, gehoorverslag 21 september 2016).

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bepaalt: "*De notities van het gehoor zijn een trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen.*"

De Raad is van oordeel dat, aangezien het zwaartepunt van de asielprocedure in de administratieve fase ligt, artikel 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 strikt moet worden toegepast. Het zorgvuldig opstellen van een gehoorverslag stelt de commissaris-generaal in staat om in eerste aanleg een correcte beslissing te nemen en laat tevens toe een daadwerkelijk beroep bij de Raad te garanderen.

De Europese wetgever voorziet immers dat beslissingen betreffende een verzoek om internationale bescherming in eerste instantie moet worden behandeld door een beslissingsautoriteit met adequate kennis en opleiding (overweging 16, richtlijn 2013/32/EU) teneinde de doeltreffendheid en kwaliteit van

de besluitvorming te verbeteren. Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling (overweging 18, richtlijn 2013/32/EU). De vereiste van artikel 17, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 heeft betrekking op de kwaliteit van de besluitvorming en laat de beslissingsautoriteit toe om met de nodige deskundigheid degelijke beslissingen te nemen, die gebaseerd zijn op de volledige en naar behoren vastgestelde feitelijke omstandigheden. Dat zou ook kunnen bijdragen tot een consolidatie van asielprocedures en een verbetering van de kwaliteit van onderzoeken in eerste aanleg, waardoor misbruik van procedures zou worden ontmoedigd (Voorstel van 21 oktober 2009 van de Europese Commissie (COM(2009) 554 final 2009/0165 (COD)) voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de verlening of intrekking van internationale bescherming (herschikking)).

Het gehoorverslag dient er dan ook toe te kunnen achterhalen wat er precies is gezegd. De notities van het gehoor zijn immers niet alleen dienstig voor de commissaris-generaal om zijn beslissing op te stellen. Deze notities zijn in voorkomend geval ook essentiële stukken voor andere personen die in hun hoedanigheid (advocaat, rechter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, staatsraad, vertegenwoordiger UNHCR, ...) kennis moeten nemen van de vluchtmotieven en het relaas dat eraan ten grondslag ligt. De notities dienen aldus zorgvuldig te worden opgesteld zodat de inhoud van de vragen en antwoorden voor elke bevoegde persoon duidelijk is.

De Raad is van oordeel dat het gehoorverslag van 21 september 2016 geen trouwe weergave vormt van het gehoor dat op die datum bij het CGVS werd afgenomen. Het gehoorverslag is in casu in een gebrekkig en verhakeld Nederlands opgesteld, er worden vaak geen of foutieve zinsconstructies gehanteerd, een veelheid aan woorden is weggelaten en er wordt veelvuldig gebruik gemaakt van afkortingen, zoals de letter "k", zonder enige toelichting. Er is geen gebruik van een degelijke interpunctie, noch van grammaticaal correcte volzinnen. Het is daardoor niet steeds duidelijk wat of wie precies het onderwerp van de zin is. Dit tast in casu de goede leesbaarheid en werkbaarheid aan, in de zin dat de Raad wordt verhinderd om verzoeksters verklaringen naar behoren te reconstrueren.

Het is voor de Raad onmogelijk om de exacte inhoud van de gestelde vragen en de hierop gegeven antwoorden na te gaan, laat staan precies te duiden en afdoende te beoordelen wat er werd gezegd tijdens het gehoor.

Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de vaststellingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het gehoorverslag van 21 september 2016 alsook correct en pertinent zijn. De Raad kan ook niet beoordelen of de argumenten van verzoekster, zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, gegrond zijn. Evenmin kan de Raad op basis van dit gehoorverslag een eigen beoordeling maken.

De Raad merkt tevens op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de inhoud van het politierapport van 16 mei 2015 en de verklaringen van verzoekster, zelf als deze steun zou vinden in het gehoorverslag, op zich niet voldoende is om tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Een beoordeling van de geloofwaardigheid gebeurt immers op basis van alle voorgelegde elementen en deze moeten in hun geheel worden beoordeeld en afgewogen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat, gelet op het voorgaande, in casu niet is voldaan aan deze vereiste. Verzoekster voert aldus terecht de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In acht genomen wat voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissingen een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2016 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES